

O zi monotonă... multe cărți așezate pe un raft vechi al bibliotecii... dorința de delectare cu o lectură nouă. Dintre toate cărțile doar una mi-a atras atenția, o carte care nu avea nimic neobișnuit, nu era colorată superficial, nu avea o copertă extraordinară, era simplă, avea coperta colorată monoton, nimic extraordinar la prima vedere... și totuși, mi-a atras atenția. Am luat-o de pe raft, titlul era unul simplu „Alchimistul” de Paulo Coelho. Nu era o carte voluminoasă, era chiar scurtă... am început să-i răsfoiesc paginile... am rămas surprinsă de început, apoi am fost captivată de conținut, iar mai apoi am fost fascinată de sfârșit. ***Cărțile sunt asemenea unor fluturi. De obicei stau cu aripile lipite, așa cum se odihnesc fluturii pe câte-o frunză, când își desfășoară trompa filiformă ca să soarbă apă dintr-un bob de rouă. Când deschizi o carte, ea zboară. Și tu odată cu ea, ca un semn că ea te poate duce nu doar din floare-n floare în această lume glorioasă, ci în sute de lumi locuite. Unele dintre ele seamănă mult cu lumea în care trăim, altele sunt locuite de ființe care nu ni se arată decât în vise.***

Am rămas surprinsă de „povestea lui Narcis și a lacului”, iar mai apoi, răsfoind paginile scrise cu aur într-o manieră uimitoare și bine ascunsă în spatele unui scris aparent obișnuit, am devenit într-un mod bizar, dependentă de cartea din mâinile mele și de întreaga poveste care se desfășura în mintea mea precum un film.

Nu era o carte ca acelea strict comice, sau romantice, sau oricare alt gen. Era o carte deosebită, o carte care combina descrierile frumoase cu captarea atenției. Mă captiva, mă provoca să o descopăr din ce în ce mai mult, mă fascina, mă intriga...mă făcea să o urăsc dar și să o iubesc în același timp, era o senzație unică. Simțeam cum informația îmi curge încet prin vene, se transformă în adrenalină...schimbându-mi modul de a gândi, de a privi lucrurile...

Povestea lui Santiago avea un farmec anume, săracul băiat ce are un vis, are curajul necesar ca să iasă înaintea norocului, să-și împlinească visul. Acest băiat avea o voință aparte, o motivație de fier, ceva absolut magic... Am învățat de la el, de la Santiago, să am mereu curajul să înfrunt direct lucrurile, să merg în căutarea viselor. Am învățat că deși poate să dureze mult timp, dacă am motivația necesară, Universul însuși mă ajută să-mi îndeplinesc scopul. Nimic în viață nu e întâmplător, nu există soartă, nu există destin, acestea sunt doar niște argumente ale

eșecului omului, dăm vina pe soartă sau pe destin dacă ceva nu a ieșit cum am vrut. Norocul și destinul e așa cum ni-l facem, nu există „nu pot” există doar „nu vreau, nu are rost”. Am învățat că putem descoperi fericirea chiar și în cel mai mărunț grăunte de nisip din deșert, fericirea nu e un obiect sau ceva material, solid, fericirea e o stare de spirit, e ceva ce simțim nu ceva material ca să fie nevoie să pipăim pentru ca să deducem că se află acolo.

Odată cu lecturarea acestei cărți sute de idei au fost date peste cap, rupte în mi de bucăți...făcute praf... Destin? Soartă? Credeam în ele... a fost dureros să îmi schimb părerea...la fel de dureros cum e atunci când afli că de fapt, Moș Crăciun nu există! Gânduri făcute praf, alte gânduri renăscând ca și Phoenix-ul din cenușă...o atitudine nouă, pentru o lume nouă...o hotărâre de piatră pentru o lume de piatră, unde visele sunt puse contra cost. Maturizare bruscă...e ok, nu e nimic chiar așa sofisticat... de atunci am știut că dacă am vrut fum, trebuia să dau foc. Erau unele idei îndrznețe, idei chiar mărețe...dar, confruntându-se cu realitatea, au dispărut exact așa cum au și apărut, din umbră au trecut în umbră extrem de repede.

Cartea avea pasaje extraordinare, ceva fermecător, transmitea mesajul fin...aproape indescifrabil, dar totuși, prezent unde trebuie. Dacă ar fi să spun despre ce este vorba în această carte, nu aș spune despre un alchimist sau despre Santiago și călătoria lui...aș spune că este vorba despre voință...exact...voință. Transformarea metalului în aur, nu e nimic altceva decât transformarea viselor în voință iar mai apoi în realitate. Este formula magică, mulți nu înțeleg această sintagmă deoarece rămân uimiți de cuvinte, devin „furați de peisaj”...ei nu înțeleg că un vis devenit realitate valorează mai mult decât aurul pur. Metal transformat în aur...dar să nu uităm că și aurul este un metal, un metal ceva mai valoros. În aparență doar o valoare...în esență nimic altceva decât un metal. La fel sunt și lucrurile în viață, cele care ne par valoroase sunt defapt ascunse după o mască bine definită neînsemnând mai mult decât alte lucruri mărunte. Oxigenul este de pildă mult mai valoros, dar totuși în concepția noastră vedem cum aurul atinge apogeul. În viață lucrurile mărunte ne aduc fericirea, nu cele pentru care trebuie să plătim, cum ar fi iubirea, familia, prietenii, zâmbetele și chiar viața însuși. Să facem pe cineva fericit e gratis, să aducem cuiva zâmbetul pe buze e gratis, să iubim pe cineva e gratis...ceea ce ne face fericiți e gratis, iar acestea sunt cele mai importante lucruri din viață.

Alchimistul m-a mai învățat să fiu optimistă, să-mi urmez visele, să am voința necesară pentru a-mi duce visele pe drumul realizării, să lupt pentru ceea ce vreau să realizez, să mă afirm prin forțe proprii... tot din această carte am învățat să iubesc necondiționat, pur și adevărat, să-mi urmez Legenda Personă și să nu renunț la ceea ce îmi doresc pe măsură ce cresc sau dacă ceilalți mă consideră ciudată pentru ceea ce vreau să fac. Originalitatea este des confundată cu nebunia. Am mai învățat că nimeni nu reușește să fugă de propria inimă. De aceea e mai bine să ascuți ce spune. Pentru ca niciodată să nu vină o lovitură pe care n-o aștepti... trebuie să fim tari, dar cum devenim tari? Tari devenim atunci când începem să ne cunoaștem pe noi

Revelația...

Scris de Dunca Adriana-Silvia

Sâmbătă, 05 Ianuarie 2013 22:07 - Ultima actualizare Sâmbătă, 05 Ianuarie 2013 22:12

Înșine, când începem să ne iubim și să ne acceptăm exact așa cum suntem, atunci când știm până unde putem să mergem pentru ceea ce ne dorim...atunci când credem în visele noastre, atunci când realizăm că nimic nu ne poate sta în față atunci când luptăm pentru ceva. Putem muta și munții din loc, dacă avem voința necesară. Trebuie să avem curajul să fim noi înșine chiar dacă uneori nu știm cine suntem. Să putem ieși în față când suntem chemați, oricând cu fruntea sus, pregătiți de orice.

Aș putea spune că „Alchimistul” m-a învățat cum să fiu o altă persoană, cum să mă apreciez mai mult, cum să apreciez mai mult iubirea, familia și toate celelalte...cum să îmi urmez visele. Să nu îmi fie frică niciodată, să înfrunt situațiile, să fiu puternică, hotărâtă, pregătită... pentru că ziua de ieri a trecut, ziua de azi se desfășoară iar ziua de mâine îmi aduce „elementul surpriză”, fie el bun sau rău, magic sau monoton, acel necunoscut o să vină și, depinde de mine cum o să-l primesc și cum o să-l înfrunt.

Sunt puține cărți care pot să-ți schimbe viața, iar „Alchimistul” este una dintre acestea, „Alchimistul” îți dă o lecție despre voință, despre vise și despre lucrurile care ne fac cu adevărat fericiți. O altă carte care îți poate schimba viața este „Damnare” de Lauren Kate, o carte în care este vorba de iubirea supremă, este o carte care îți poate oferi o altă concepție despre noțiunea de dragoste, iubire.... defapt, orice carte îți poate schimba viața, depinde de modul în care noi o percepem și modul în care ne-o însușim.

AUTOR: Dunca Adriana-Silvia/ Regele Ferdinand-Sighetul Marmatiei/ prof: Bout Odarca